

Psaníčko o smutných dnech.

Je to pár dnů, co začala druhá půlka listopadu, mrzne, na polích leží sněhový poprašek, dny jsou smutný, zamračený, nevlídný. Vůbec nemáš tenhle čas rád. jedeš v nacpaný tramvaji, všude kolem otrávený a našťvaný lidi, každej plnou hlavu svých trablů, hádek a nepříjemností. Brrr, nechtěl by se s nima dostat do křížku.

A najednou koukneš z okna a zatají se ti dech. Vidíš rudé nebe, červánky rozlité po půlce oblohy a rozbuší se ti srdce tak strašně moc, až máš pocit, že ti snad vyběhne krkem ven a bude tam mezi těma protivnejma lidma poskakovat a volat: "Podívejte se na tu nádheru, vždyť pro ni přece stojí za to žít."

Náhle se přeneseš o pár měsíců zpátky, stojíš na břehu Rožmberka, toho tvýho milovaného jihočeskýho moře, a sleduješ, jak obrovskej rudej pomeranč barví mraky i vodu. Pěkně napůl, jeden paprsek nahoru, jeden dolů. A pak se rychle potápí, vyšle poslední ohnivej šíp nad hladinu a je pryč. Jen jeho odlesk se s tebou ještě chvilku loučí a je konec. To překrásný přírodní divadlo tě tenkrát moc vzalo, akorát tě mrzelo, že skoro nikdo z těch, co tam byli s tebou, si ho snad ani nevšiml. A přitom jste se kvůli němu táhli takovou dálku. Na kraj začínají padat stíny, hráz na protějším břehu není už skoro vidět. Vydáváte se na cestu. Je ti fajn, ještě v tobě doznívá ta nádhera, povídáš si s někým, koho máš rád. Náhle se zaraziš a ohromeně zíráš. Báječný představení pokračuje, nad lesem vychází veli-kánský měsíc. Za pár dnů bude úplněk, Pajda svítí jako o život a ty málem nedýcháš, abys tu lampu snad nesfoukl. Stojíte na břehu Vítka, jeho hladina je politá roztaveným stříbrem. Připadáš si jako v ráji, snažíš se ten pohled, tu náladu, to štěstí vrýt co nejhlouběji do duše a do paměti. Cítíš, že snad nejsi sám, kdo to takhle vnímá. A nechce se ti hnout z místa, nejradši bys tu zůstal napořád. Proklínáš v duchu povinnosti, ach Bože, jak se ti odtud nechce. A tohle všechno se té čarovné noci opakuje ještě několikrát : na přízračným světlem zaplavené pasece, lesní cestě a už si ani nepamatuješ kde všude.

Málem jsi zapomněl vystoupit na tý správný zastávce, jak ses zasnul. Rozhlížíš se kolem sebe, lidi jsou pořád stejně otrávený, je ti jich trochu líto. Snad je to tím, že nikdy neviděli Slunce nad Rožmberkem či Měsíc nad Vítkem. Anebo viděli a nevnímali. Dívat se totiž musíš duší, oči ti nejsou nic platný. Ty ale víš, že tyhle krásný chvílky, mlžný opar nad loukou u Nový řeky, odlesk úplňku v rybníčku pod posedem, milióny hvězd nad hlavou, že tyhle vzpomínky ti nikdo nevezme, že ti zůstanou navěky. A je ti najednou skoro do breku, protože víš, že zase přijde léto a ty věříš, že ty dny, večery a noci budou snad zas tak krásný. Dostáváš trochu větší chuť do života a to ošklivo, nevlídno a pošmourno kolem tebe ti vadí o malinko míň... Máš se na co těšit... Snad... A tak to má být...

Wimpy, listopad 1993